

Старовинний пейзаж

Василь Герасим'юк

Спинився. Внизу ще шуміли роки навіжені...

Немов у забуте століття зайшов

і стоїш.

Поблизу в тумані повільно бредуть прокажені.

Дзвіночки про них сповіщають,

сповільнюють вірш.

І сиплеться попіл па трави старі і короткі,

і подув залізний плече, як вода, відчува.

Якого ще треба терпіння,

навіщо і доки?

Яка ще потрібна душа

і яка голова?

Небесні потоки лягли унизу на каміння,

і древні, забуті отари в тумані висять...

Якого ще, доки й навіщо

потрібно терпіння?

Які колокілля

про хвору ходу сповістять?